

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên lớp 7 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình

Bài văn mẫu Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên số 1

Đêm hè êm ả, gió nam lồng lộng thổi. Tiếng côn trùng rả rích ngoài vườn. Theo nhịp võng đều đều kéo kẹt, em lơ mơ ngủ. Bỗng em nghe thấy tiếng thút thút khe khẽ, văng vẳng đâu đây. Em đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm và phát hiện ra cuốn Tiếng Việt 6 trên bàn đang thỏn thức.

Em liền rời khỏi võng, tới bên bàn và nâng cuốn sách lên, dịu dàng hỏi:

– Làm sao em khóc? Có chuyện gì buồn nói cho chị nghe đi! Chị có thể giúp gì em chẳng?

Nước mắt rung rung, cuốn sách ngập ngừng kể:

– Em buồn lắm chị ơi! Chị xem này, bìa của em rách hết cả, gáy thì bị gián nhấm lem nhem. Lũ chuột vấy bẩn lên người em..., thật là hôi hám và khó chịu. Em bị rơi xuống gầm tủ đã bao lâu nay mà chị chẳng biết. May mà bà quét dọn và cứu em sáng nay. Nếu không thì... em đâu có được gặp lại chị...

Em chợt nhớ ra cách đây không lâu, sau khi thi xong, em vứt mấy cuốn sách lên nóc tủ, trong đó có cuốn Tiếng Việt 6 này. Chắc là do em quá tay nên nó bị rơi xuống đất. Từ hôm ấy, em không quan tâm đến chuyện đó nữa mà thanh thản hưởng những ngày hè vui vẻ.

Cuốn sách tiếp tục than thở:

– Chị hãy nhìn lại em một chút mà xem! Bên ngoài thì xơ xác, bần thiêu, bên trong cũng thâm hại không kém. Trang nào cũng quần góc và bị gạch xóa lung tung. Thật chẳng ra làm sao cả. Nhớ ngày nào, em cùng các bạn sách giáo khoa về trường chị với bao sung sướng và hi vọng. Chúng em mong sao sẽ giúp ích cho các anh chị trên con đường học tập. Về với chị Hiền, em vui lắm vì được chị giữ gìn, nâng niu. Chị ấy mặc cho em chiếc áo làm bằng tờ hoa báo thật đẹp. Em cùng các bạn được dán nhãn cẩn thận và xếp ngay ngắn trên giá sách. Mỗi khi cần đến, chị Hiền nhẹ nhàng lật giờ từng trang.

Dùng xong, chị lại cất chúng em vào chỗ cũ. Nhờ thế mà sau một năm học, chúng em vẫn sạch đẹp như mới. Cuối năm, chị Hiền đạt danh hiệu Học sinh xuất sắc. Chúng em rất tự hào về người chủ nhỏ của mình và cùng chia vui với chị ấy. Chị Hiền được nghỉ hè và chúng em cũng được nghỉ ngơi sau một năm học vất vả.

Rồi năm học mới bắt đầu. Em cùng các bạn về với chị – cô chủ mới. Em đã sát cánh bên chị suốt năm học vừa qua. Chị cũng học giỏi như chị Hiền và chúng em cũng được thơm lây. Có điều tính chị không ngăn nắp lắm. Chị hay bỏ chúng em vung vãi khắp nơi. Lúc cần lại cuống lên tìm kiếm. Có lúc chị vút em xuống bàn mạnh đến nỗi em đau nhức cả mình mẩy. Sau khi thi được vài ngày, chị quăng chúng em lên nóc tủ và em đã rơi xuống gầm tủ tối om om. Chẳng ai để ý đến xó xỉnh ấy nên em đành cam chịu đau khổ. Một mình em chống chọi với lũ gián, lũ chuột bần thiêu và không khí ẩm mốc. Em những tưởng đã thành mồi ngon cho lũ mối nhưng may sao, bà đã nhặt em lên, phui bụi sạch sẽ rồi đặt lên bàn. Thế mà chị chẳng hay biết tí gì!

Giọng kể của cuốn sách có pha chút giận hờn, trách móc. Trách là đúng lắm. Tất cả là tại em, tại cái tính không cẩn thận của em. Em đã không có ý thức giữ gìn sách vở.

Em ân hận thật sự và chân thành nói:

– Chị thật có lỗi với sách! Chị sẽ sửa sang lại cho sách thơm mát để còn giúp ích cho các bạn học sinh khác. Chị hứa từ nay trở đi sẽ giữ gìn sách vở cẩn thận.

Bài văn mẫu Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên số 2

Nhật kí ngày tháng năm...

Đã bao lâu nay tôi vẫn đứng đây tại vị trí này của giá sách. Tôi luôn mong ước một ngày nào đó thì những bàn tay kia sẽ chạm đến tôi thế nhưng không một bàn tay nào cả dù là nhỏ hay lớn. Tôi mang tên hạt giống tâm hồn.

Tôi đang nằm mà mơ màng nghĩ đến cái thời mà tôi vẫn còn được người ta cầm trên tay nâng niu như báu vật. Thế mà giờ đây thực tại khiến cho tôi buồn đau không xiết. Thật sự là quá buồn chứ không phải không. Ngày ấy tôi không phải đứng trên cái kệ sách này, nếu có đứng thì cũng chỉ đứng trong chốc lát mà thôi. Đó là khi những con người yêu mến tôi chìm vào giấc ngủ nên mới vậy. Còn không thì họ cầm tôi trên tay truyền từ tay người này sang tay người khác. Còn gì hạnh phúc hơn với một quyển sách mà được trân trọng được truyền tay nhau đọc. Đó không chỉ là hạnh phúc của tác giả cuốn sách đó mà còn là hạnh phúc của cuốn sách đó. Có thể khi truyền tay nhau tôi không còn được mới như cũ nữa, những trang sách của tôi không được nguyên nữa nhưng qua đó nó thể hiện giá trị và sức hấp dẫn của tôi.

Còn giờ đây thì lại khác, đúng là còn gì buồn hơn khi không còn có một bàn tay nào động đến tôi nữa. Tôi không còn mới như trước nữa thay vào đó là màu vàng của sự hoen ố theo thời gian. Không kể đến những con vật hôi hám đậu trên tôi mà sẵn sàng ngang nhiên phóng uế ra người tôi. Ôi cảm giác ấy giá như những người đọc tôi hiểu được thì hay biết mấy. Những quyển sách mới được những bàn tay thường xuyên cầm đến thì hên hoang vênh mặt với tôi. Những lúc ấy tôi chỉ biết đau buồn cúi mặt mà không thể nói lên được điều gì. Có lẽ nào những giá trị mà tôi mang lại không còn cần thiết cho những con người ấy.

Tôi chỉ biết buồn và mong chờ một bàn tay cầm lấy tôi, một ánh mắt nhìn tôi chăm chú, một cái khẽ cười và gật đầu nhẹ khi nhận ra được những chân lý sống mà tôi mang lại. Đối với tôi như thế là đủ rồi.

Bài văn mẫu Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên số 3

Xin chào các bạn! tôi là một trong những người bạn của cậu chủ Ben. Tôi chính là cuốn sách “truyện cổ tích”- cuốn sách mà trước kia cậu chủ yêu thích nhất. Thế nhưng giờ đây, cậu chủ không còn cần tới tôi để đi ngủ nữa. Đã lâu rồi nhưng tôi vẫn nằm gọn trong giá sách mà không thể ra ngoài, chỉ có thể chờ cho tới khi nào cậu chủ Ben nhớ ra tôi mà thôi.

Năm nay tôi đã được 3 tuổi rồi đó. Nhớ những ngày đầu tiên khi biết về những gì xảy ra xung quanh mình, tôi cảm thấy mọi thứ thật là tò mò và thích thú. Lúc đó tôi chỉ là một cuốn sách cổ tích nhỏ nằm trên giá nhìn mọi người qua lại. Có lẽ vì tôi ở trong góc cho nên khi các bạn của tôi được đem đi bán hết thì tôi vẫn nằm ở trên giá sách. Cho tới một ngày khi cậu Ben tới bên tôi và đem tôi ra từ góc trong cùng, tôi cảm thấy thật là hạnh phúc. Ngày ngày, nhiệm vụ của tôi đó là kể cho cậu nghe những câu chuyện cổ tích mà tôi biết giúp cho cậu chủ được ngủ ngon và mơ về những giấc mơ đẹp.

Chính bởi vì thế nên những ngày đầu tiên cậu yêu tôi lắm. Thế nhưng gần một năm trở lại đây, cậu không còn đọc truyện trước khi đi ngủ nữa nên tôi cũng không còn được cùng cậu nằm trên gối và kể cho cậu nghe những câu chuyện của mình nữa. Giờ đây tôi chỉ có thể nằm ở đây và chờ cậu tới. Quanh tôi cũng là rất nhiều những bạn sách vở đã được cậu chủ dùng qua rồi. Có lẽ chúng tôi sắp được chuyển xuống nhà kho vì chúng tôi đều đã quá giá và không thể ở bên cạnh cậu chủ được nữa. Chúng tôi thường kể cho nhau nghe những câu chuyện về cậu, về tuổi thơ của cậu và những thói quen khi còn nhỏ của cậu. Tất cả chúng tôi, ai cũng mong cậu sẽ có thể học thật giỏi và có nhiều những cố gắng hơn nữa. Nhưng dù thế nào chúng tôi ai ai cũng muốn cậu có một lần nhớ tới tất cả chúng tôi- những người đã từng có những khoảng thời gian ở bên cạnh cậu khi cậu còn nhỏ.

Dù thời gian đã qua mau, nhưng những kỉ niệm của tôi cùng cậu chủ vẫn không thể quên được. Nó luôn in đậm trong lòng tôi. Ngày qua ngày, lớp bụi trên người tôi ngày một dày nhưng có lẽ lúc này, cậu chủ cần chính là những bài học của những cuốn sách giáo khoa, nhưng tôi vẫn luôn

tin rằng những câu chuyện của tôi sẽ mãi ở trong lòng của cậu chủ bởi đó chính là những câu chuyện đã nuôi dưỡng tâm hồn của cậu chủ.

Bài văn mẫu Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên số 4

Ngày nào tôi cũng đứng ở vị trí cao nhất trên giá sách, nhưng cô chủ nhỏ của tôi không bao giờ nhìn thấy tôi cả. Ngày nào cô cũng chỉ chăm chú với chiếc Iphone, quà tặng của bố cô. Tôi còn may mắn hơn mấy anh sách giáo khoa nhiều lắm. Anh Toán thì nằm dưới gầm giường. Anh Ngoại ngữ thì bị xé rách cả bìa.

Tất cả chúng tôi đều chung số phận với nhau vì cô chủ nhỏ của chúng tôi không thích học một chút nào cả. Cứ đi học về là cô quăng cặp sách lên bàn, chẳng bao giờ cô soạn sách hay làm bài tập trước khi đi học cả. Chính vì vậy nên bài kiểm tra nào của cô cũng chỉ toàn điểm hai. Học kỳ này, đã hai lần cô giáo chủ nhiệm gọi mẹ cô lên rồi nhưng cô vẫn không thay đổi.

Tôi là món quà được người di thân yêu của cô tặng cho cô khi cô lên lớp 7. Lúc mới cầm tôi trên tay, cô cũng thích lắm, đã nâng niu đặt tôi trên tay, rồi trân trọng để tôi lên kệ sách. Nhưng từ ngày hôm đó, cô không bao giờ động đến tôi nữa cả. Gáy của tôi còn mới lắm, trong thân tôi còn có hai trang giấy dính liền vào nhau nhưng cô chủ không giúp chúng rời ra.

Hôm nay, đã có một sự thay đổi lớn, ông chủ đi công tác về đã nhắc tôi, đặt xuống trước mặt cô. Tôi sung sướng quá nên không nghe thấy ông chủ nói những gì với cô cả. Tôi chỉ biết sau đó ông cầm chiếc điện thoại của cô lên rồi quay lưng đi ra khỏi phòng. Cô bắt đầu ngồi đọc tôi, cô lật từng trang sách trên thân tôi nhẹ nhàng. Cô gỡ cho tôi hai trang dính liền nhau ra. Tôi nhận thấy ánh mắt của cô sáng bừng lên khi thấy một bài văn hay. Cô hí húi ghi chép, tìm tòi. Cô tìm những anh bạn cũ của tôi xếp ngay ngắn lên kệ.

Chúng tôi tất thảy đều nhìn nhau sung sướng. Chắc chắn rằng từ nay về sau chúng tôi sẽ được cô nâng niu trân trọng vì trong chúng tôi là những ngọn lửa của tri thức, chúng tôi sẽ soi sáng cho con đường hướng tới tương lai của cô.

Bài văn mẫu Kể về tâm sự của một cuốn sách bị bỏ quên số 5

Tôi vốn là một người bạn rất thân thiết của các bạn học sinh, tôi giúp các bạn học sinh học tập tốt hơn, để nắm được nội dung bài học trên lớp thì các bạn ấy không thể không thiếu tôi đâu nhé.

Nhưng theo thời gian, tôi đã bị cũ, bị nhàu, thậm chí bị rách. Cũng có lẽ vì vậy mà các bạn học sinh không cần đến tôi nữa, tôi bị bỏ quên nơi tận cùng của giá sách. Nói đến đây chắc các bạn cũng đã đoán ra tôi là ai rồi? Đúng vậy, tôi là một quyển sách.

Trước đây, tôi là một cuốn sách Tiếng Việt mới và rất đẹp đẽ. Tôi được bày bán trong một hiệu sách rộng lớn. Như bao ngày khác, tôi đang lim dim nằm trên giá sách thì có một bạn nhỏ giương đôi mắt tròn xoe lên nhìn tôi, đáng vẻ thích thú lắm, sau đó thì thấy một người đàn bà rất xinh đẹp đến bên cô bé, nhắc tôi ra khỏi kệ và mang ra quầy thu ngân thanh toán. Tôi vui và tự hào lắm, vì trong bao nhiêu bạn bè cùng nằm trên giá sách ấy thì chỉ có một mình tôi được lựa chọn. Tôi vô cùng háo hức và phấn khởi, cuối cùng tôi cũng trở nên có ích với bạn nhỏ, mang những kiến thức trong tôi giúp các bạn học sinh học hành được tốt hơn.

Khi mới về nhà, tôi rất được nâng niu, cưng chiều, bạn nhỏ lúc nào cũng giữ tôi được phẳng phiu và để cẩn thận trên giá sách, khi học bài thì bạn cũng cẩn thận mở từng trang như sợ tôi đau. Tôi vui lắm vì cuối cùng tôi cũng thể hiện được giá trị của bản thân, và còn được quý trọng, nâng niu như vậy nữa. Cứ như vậy, tôi trở thành một người bạn đồng hành của bạn học sinh nhỏ ấy, hàng ngày tôi cùng đến trường, cùng nghe cô giáo giảng bài và lặng lẽ nằm nhìn các bạn học sinh vui chơi, nô đùa mỗi khi có giờ giải lao. Tuy nhiên, theo thời gian thì tôi dần cũ đi, các mép sách cũng không còn được phẳng phiu như ban đầu mà quăn lại. Từng trang giấy trắng tinh ngày nào giờ cũng lấm tẩm những vết bẩn, những vết mực xanh, tím mà bạn nhỏ vô tình làm rơi trên tôi.

Tôi còn nhớ buổi sáng hôm ấy, như bao buổi học khác, tôi ngoan ngoãn nằm trên bàn nghe cô giảng bài thì có tiếng thì thào của một bạn nhỏ ngồi bên cạnh, có lẽ là hỏi chủ nhân của tôi về việc mượn tôi qua bàn bên đó. Nhưng có vẻ cô chủ nhân bé nhỏ của tôi không đồng ý, hai bên bắt đầu xảy ra tranh giành tôi. Bỗng nhiên “xoẹt” một tiếng lớn. Những trang giấy trong tôi bị rách ra làm hai mảnh, thu hút sự chú ý của cả lớp. Cô bé của tôi đã ôm lấy tôi và khóc rất lớn. Tôi đau nhưng cũng cảm động lắm, vì cô bé yêu thương tôi thế cơ mà, nhưng tôi cũng buồn, vì kể từ nay tôi không còn giúp ích được cho cô bé nữa, cũng không thể hàng ngày cùng đến trường.

Vì sự cố ngày hôm ấy mà tôi bị hư hỏng nghiêm trọng, dù cô bé đã nhờ mẹ dán lại cho tôi những trang giấy nhưng không thể lành lặn như ban đầu nữa. Mẹ cô bé đã mua một quyển sách mới

thay thế cho tôi, vì tôi không thể dùng được nữa. Mặc dù vậy nhưng cô bé cũng không chịu vứt tôi đi mà bày tôi trên một góc khuất của giá sách, cuộc sống của tôi từ đó buồn tẻ và lặng lẽ hơn.